

## Arrest

nr. 237 522 van 26 juni 2020  
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER  
Langestraat 152  
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2020 met refertenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 maart 2019 België binnen met zijn paspoort. Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die eveneens verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 april 2019 België binnen met haar paspoort. Verzoekende partijen verzoeken beide op 3 mei 2019 om internationale bescherming. Op 20 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 23 december 2019 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in de stad Valencia, gelegen in de deelstaat Carabobo.*

*U deed vanaf uw zeven jaar aan taekwondo, trainde op nationaal niveau en gaf ook een tweetal jaar taekwondo les. Rond uw achttiende begonnen de trainers u onder druk te zetten om deel te nemen aan pro-regeringsmarsen en om te stemmen op kandidaten van de regeringspartij tijdens de gouverneurs- en burgemeestersverkiezingen. Ze dreigden ermee om uw staatsbeurs in te trekken. U weigerde echter te doen wat ze vroegen omdat u er een andere politieke mening op nahoudt. U trainde zeer intensief om te mogen deelnemen aan de Olympische Spelen maar u werd uiteindelijk niet geselecteerd. Als reden zei men dat u niet luisterde en gehoorzaamde. Omwille hiervan nam u rond uw eenentwintigste zelf de beslissing om te stoppen met taekwondo.*

*U studeerde van 2010 tot 2012 administratie van de douane aan het Colegio Universitario de Administración y Mercadeo (CUAM) in Valencia. Uw vader heeft bij jullie thuis een winkel in likeur en basisproducten. U hielp uw vader in de winkel en deed rond 2014 ook promowerk voor mixed martial arts (MMA).*

*U en uw familie steunen de Venezolaanse regering niet. Jullie aanvaardden ook geen hulp van de staat. De gemeenteraad was op de hoogte van jullie standpunt. Omwille hiervan werd het huis van uw vader drie keer met stenen bekogeld door pro-regeringsmanifestanten. Ook werden er één keer brandende autobanden in de voortuin gegooid. Hoewel u en uw vader geen Carnet de la Patria wilden omdat jullie tegenstanders zijn van het regime, zagen jullie zich toch genoodzaakt er één aan te vragen om de winkel van uw vader functionerend te houden.*

*Sinds 2016 heeft u een relatie met C. A. C. R. (...). Uw vriend speelde van 2015 tot september 2018 baseball bij de Boston Red Sox in de Dominicaanse Republiek en Venezuela.*

*Eind februari 2018 bent u naar Ecuador vertrokken. U had er via vrienden werk gevonden in een winkel in Guayaquil waar u administratief werk en modellenwerk deed. U had geen visum en keerde begin september 2018 samen met uw vriend die u was komen ophalen in Ecuador, terug naar Venezuela.*

*Terug in Valencia, ging u weer zoals voordien in de winkel van uw vader werken. In november 2018 werd uw vader op een dag opgebeld door een onbekende man die zei te weten dat jullie een zaak hebben en geld eiste van uw vader. Uw vader zei dat hij geen geld had en beëindigde het gesprek. Deze persoon bleef bellen naar de gsm van uw vader. U beantwoorde de oproepen in zijn plaats. U heeft een tiental keer met de afperser gesproken en hij herhaalde telkens dat jullie geld moesten storten naar een bepaald rekeningnummer. Hij dreigde ermee iemand van jullie familie te doden als jullie niet zouden doen wat hij vroeg. Hij belde eveneens naar de vaste lijn van jullie huis. U legde de hoorn af. De dag nadien sprak u met een bevriende politieagente. Zij raadde u aan om geen aangifte te doen aangezien het toch geen zin zou hebben en om van nummer te veranderen. De volgende dag veranderden jullie het gsm-nummer van uw vader en de dreigtelefoontjes stopten. Er werd ook niet meer gebeld naar de vaste lijn. U bleef evenwel angst hebben dat men u of uw vader iets zou aandoen. U besprak de situatie met uw partner en jullie besloten om Venezuela te verlaten en naar België te gaan, waar de vader van uw partner al enkele jaren woont. Uw vriend werd in Venezuela enkele keren het slachtoffer van poging tot diefstal.*

*Eind november 2018 bent u dan op uitnodiging van vrienden naar Bogota in Colombia vertrokken. U zag het als een tussenstop om weg te zijn van de problemen in Venezuela. Uw vriend vertrok in maart 2019 naar België. Dank zij de hulp van uw vader, kon u uiteindelijk ook een vliegticket betalen. U bent op 18 april 2019 van Colombia naar de Dominicaanse Republiek gevlogen en vervolgens naar Frankrijk. U bent verder met de trein naar België gereisd. U heeft hier samen met uw vriend op 3 mei 2019 internationale bescherming gevraagd. U bent zwanger en bent uitgerekend om te bevallen op 23 januari 2020.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw Carnet de la Patria (d.d. 11/04/2017); stukken ter bewijs dat u aan taekwondo heeft gedaan; en uw reisdocumenten.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*U verklaarde in eerste instantie dat u Venezuela heeft verlaten omwille van de afpersing van u en uw vader (CGVS 19/16571, p.8, p.11 en p.14). U vreest bij een terugkeer de persoon/personen die u en uw vader in november 2018 heeft/hebben afgeperst (CGVS 19/16571, p.17 en p.19). Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan deze afpersing.*

*Volgens uw verklaringen belde een onbekende man in november 2018 gedurende twee à drie dagen een tiental keren naar de gsm van uw vader en jullie vast nummer en vroeg geld (CGVS 19/16571, p.11 en p.14-17). U vermoedt dat het een klant van de winkel van uw vader was en u denkt dat jullie misschien werden gevisieerd omdat jullie tegen de regering zijn, hoewel daar geen concrete indicaties voor zijn (CGVS 19/16571, p.14 en p.16-17). Gevraagd naar hoeveel geld die man van jullie wilde, stelde u het niet meer zo goed te weten en voegde daaraan toe dat het heel veel was (CGVS 19/16571, p.16). Gevraagd een richtbedrag te geven, repliceerde u dat de munteenheid 'bolivar soberano' was maar dat u niet meer weet wat het exacte bedrag was (CGVS 19/16571, p.16). Opnieuw gevraagd of u bij benadering kan zeggen hoeveel geld er werd gevraagd, antwoordde u negatief en gaf als uitleg dat de waarde van de 'bolivar soberano' al zo vaak is veranderd dat het u verwart (CGVS 19/16571, p.16). U vervolgde nog dat ze maar één keer een bedrag hebben genoemd en zeiden dat ze het zouden verhogen naarmate jullie er langer over zouden doen om te betalen (CGVS 19/16571, p.16). Daar gelaten de hyperinflatie in Venezuela, mag nochtans worden verwacht dat u zich zou herinneren welk bedrag er indertijd werd gevraagd aan u en uw vader. U hier later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals op gewezen, kwam u niet verder dan te herhalen niet meer te weten hoeveel er werd gevraagd (CGVS 19/16571, p.19). Uw onwetendheid hierover roept ernstige vragen op.*

*Voorts verklaarde u dat nadat u het gsm-nummer van uw vader had veranderd, de dreigtelefoontjes waren gestopt (CGVS 19/16571, p.14-16). U stelde dat er ook niet meer naar de vaste lijn werd gebeld nadat jullie de hoorn na enige tijd weer op de telefoon hadden gelegd (CGVS 19/16571, p.16). U erop gewezen dat de afpersers wel gewoon naar de vaste lijn hadden kunnen blijven bellen als ze dat echt hadden gewild, beaamde u dat (CGVS 19/16571, p.16). Gevraagd of uw vader nog iets heeft gehoord van die mensen na uw vertrek uit Venezuela, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u hem heeft gezegd dat hij u meteen moet inlichten in het geval er weer iets zou gebeuren (CGVS 19/16571, p.16). Ter zake mag het zeer verbazen dat de afperser(s) niet meer moeite zou(den) hebben gedaan om zijn/hun doel te bereiken. De door u beschreven situatie weet dan ook geenszins te overtuigen. U er nog op gewezen dat het een jaar geleden is dat u zou zijn afgeperst en bedreigd, dat de dreigtelefoontjes zeer snel zijn gestopt en dat er sindsdien niets meer is gebeurd en gevraagd waarom u denkt dat de afperser(s) u alsnog iets zou(den) aandoen, kwam u niet verder dan vaagweg te stellen dat u het gevoel heeft dat uw land u nooit de veiligheid zal kunnen geven (CGVS 19/16571, p.17). U bleef aldus in gebreke uw vrees te concretiseren.*

*Voorts dient er nog gewezen te worden op de onwetendheid van uw partner betreffende de afpersing omwille van dewelke jullie Venezuela zouden hebben verlaten en op enkele tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen. Zo verklaarde uw vriend aanvankelijk dat u in januari 2018 werd afgeperst (CGVS 19/16570, p.10). Even later tijdens het onderhoud nog eens ter bevestiging gevraagd of u sinds januari 2018 werd afgeperst, antwoordde hij positief dat het rond die periode was (CGVS 19/16570, p.11). Hij verklaarde verder dat hij thuis in Venezuela was toen u en uw vader werden afgeperst en*

bedreigd en dat hij op dat moment geen baseball meer speelde (CGVS 19/16570, p.12). Uw vriend had eerder echter aangegeven dat hij nog tot september 2018 bij de Boston Red Sox speelde (CGVS 19/16570, p.6). Hem erop gewezen dat hij in januari 2018 toch nog professioneel baseballde, wijzigde hij zijn verklaringen en stelde dat de afpersing was begonnen toen jullie in september 2018 van Ecuador naar Venezuela waren teruggekeerd (CGVS 19/16570, p.12). Hem geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat de afpersing was begonnen in januari 2018, stelde hij dat dat een vergissing was en herhaalde dat de bedreigingen waren begonnen na jullie terugkeer uit Ecuador (CGVS 19/16570, p.13). Het is evenwel bedenkelijk dat uw partner eerst tot tweemaal toe over januari 2018 sprak.

Voorts gevraagd aan uw vriend in welke maand u en uw vader voor het eerst werden afgeperst, antwoordde hij vaagweg dat het was begonnen in de periode september, oktober, november 2018, na jullie terugkeer uit Ecuador (CGVS 19/16570, p.13). Later gevraagd hoe het komt dat hij geen specifiekere tijdsaanduiding kon geven, repliceerde hij dat jullie in september of oktober zijn teruggekeerd naar Venezuela en dat hij zich niet kan herinneren dat u hem heeft verteld wanneer de afpersing was begonnen (CGVS 19/16570, p.16). Gevraagd of hij kan aangeven in welke maand u voor het eerst werd afgeperst, stelde hij te denken dat het was begonnen in oktober (CGVS 19/16570, p.16). U sprak daarentegen over begin november (CGVS 19/16571, p.14-15).

Uw vriend stelde dat u meerdere dreigtelefoontjes had ontvangen maar gevraagd of het over vijf, tien, twintig of honderd telefoontjes ging, moest hij het antwoord schuldig blijven (CGVS 19/16570, p.11-12). Voorts gevraagd hoelang u en uw vader werden opgebeld en afgeperst, repliceerde hij het niet exact te weten daar hij niet weet wanneer de dreigtelefoontjes waren gestopt (CGVS 19/16570, p.16). Gevraagd of u en uw vader dagen, weken of maanden werden opgebeld en afgeperst, stelde hij te denken dat het enkele weken duurde (CGVS 19/16570, p.16). U verklaarde evenwel dat het maar twee à drie dagen duurde (CGVS 19/16571, p.15). Uw partner kon niet vertellen wanneer jullie het nummer van de gsm van jullie vader hadden veranderd, noch tot wanneer jullie werden bedreigd (CGVS 19/16570, p.11 en p.16). Hij stelde dat u nooit heeft verteld wanneer ze waren gestopt met naar de vaste lijn te bellen (CGVS 19/16570, p.13 en p.16). Aan hem gevraagd of het probleem met de afperser(s) was opgelost toen u naar Colombia was vertrokken, antwoordde hij te denken van wel maar daar niet zeker van te zijn aangezien jullie het er niet meer over hebben gehad (CGVS 19/16570, p.13), wat zeer bedenkelijk is. Aan uw partner gevraagd of uw familie na uw vertrek naar Colombia nog problemen heeft gekend door de afperser(s), moest hij toegeven het niet te weten (CGVS 19/16570, p.13). Het roept ernstige vragen op dat uw partner amper op de hoogte blijkt van de concrete context van de beweerde afpersing, te meer daar hij zelf aanhaalde dat jullie omwille van de afpersing hadden besloten Venezuela te verlaten en hij er zelf een vrees aan verbindt als zijnde uw partner (CGVS 19/16570, p.10).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de beweerde afpersing kort voor uw vertrek uit Venezuela.

Voorts verklaarde u dat u jaren geleden door uw taekwondo trainers onder druk werd gezet om deel te nemen aan pro-regeringsmanifestaties en om tijdens de verkiezingen te stemmen voor de regeringspartij. U weigerde echter om hieraan toe te geven. Er werd mee gedreigd uw staatsbeurs af te nemen en u werd omwille van uw ongehoorzaamheid niet geselecteerd voor de Olympische Spelen. Uiteindelijk bent u rond uw eenentwintigste uit eigen beweging gestopt met taekwondo (CGVS 19/16571, p.5-6 en p.11-12). Gevraagd of u daarna nog confrontaties heeft gehad met uw voormalige trainers of andere mensen van de ploeg omwille van wat er was gebeurd, antwoordde u negatief en herhaalde dat u ermee was gestopt en dat u afstand had genomen van alles wat daarmee te maken had. U voegde er nog aan toe dat de trainer indertijd wel had gevraagd of u wilde terugkomen maar dat u toen had geweigerd (CGVS 19/16571, p.12). De door u beschreven problemen tijdens uw taekwondo carrière van bijna tien jaar geleden zijn gezien bovenstaande onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er blijkt bovendien geen enkele actuele vrees uit bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Verder wees u erop dat deelnemers aan pro-regeringsmarsen het huis van uw vader enkele keren hebben bekogeld met stenen en één keer brandende autobanden in de voortuin hebben gegooid omdat u en uw familie het Venezolaanse regime niet steunen (CGVS 19/16571, p.11-13). Gevraagd in welke periode het bekogelen van uw huis had plaatsgevonden, gaf u eerst aan het zich niet te herinneren om vervolgens vaagweg te stellen dat het gebeurde toen Maduro aan de macht was (CGVS 19/16571, p.12). Gevraagd of er ooit iets kapot werd gegooid, antwoordde u negatief maar gaf wel aan dat jullie voortuin werd vernield door die brandende autobanden (CGVS 19/16571, p.13). Gevraagd wanneer dat

incident was gebeurd, repliceerde u dat het lang geleden is gebeurd, onder Maduro, en moest u opnieuw toegeven niet meer te weten wanneer het juist had plaatsgevonden (CGVS 19/16571, p.13). Gevraagd in welk jaar, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 19/16571, p.13). U verklaarde dat meerdere huizen in uw wijk werden gevisieerd, meer bepaald huizen van bewoners van wie geweten was dat ze de regering niet steunen (CGVS 19/16571, p.12-13). Ter zake dient opgemerkt te worden dat deze incidenten evenmin zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden aan vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient er nog op gewezen te worden dat u geen lid of sympathisant bent van een bepaalde politieke partij en dat u nooit heeft deelgenomen aan een betoging of manifestatie (CGVS 19/16571, p.10).

U wees verder nog op het feit dat u en uw vader zich verplicht zagen om een Carnet de la Patria aan te vragen om jullie winkel draaiende te kunnen houden (CGVS 19/16571, p.11 en p.13). Een Carnet de la Patria is een elektronische kaart die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Gevraagd wat uw Carnet de la Patria te maken heeft met uw vrees in Venezuela, repliceerde u dat uw vrees vooral gaat over de afpersing waarvan u het slachtoffer werd en dat de Carnet de la Patria gewoon iets is dat de regering oplegt om formaliteiten te kunnen uitvoeren (CGVS 19/16571, p.13-14). Gevraagd of dat bepaalde (negatieve) gevolgen heeft voor u, kwam u niet verder dan te stellen dat u een andere politieke ideologie heeft dan de regering maar dat u toch werd verplicht om de kaart aan te vragen (CGVS 19/16571, p.14). Dat u en uw vader geen andere keuze zagen dan een Carnet de la Patria aan te vragen, die u overigens ook kreeg (zie stuk 2), kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Over de door u en uw vriend aangehaalde vermoedelijke pogingen tot diefstal kan hetzelfde gezegd worden (CGVS 19/16571, p.18 en CGVS 19/16570, p.10). Uw partner verklaarde dat hij een keer werd gevolgd door twee onbekende mannen op een moto toen hij in zijn auto reed maar dat hij de moto van zich kon afschudden Volgens uw vriend gebeurde dat incident ergens in september 2018, toen jullie waren teruggekeerd van Ecuador (CGVS 19/16570, p.14-15). Jullie stelden te denken dat ze het hadden gemunt op de auto van uw vriend (CGVS 19/16571, p.18 en CGVS 19/16570, p.14-15). Het tweede incident gebeurde volgens hem een week later (CGVS 19/16570, p.15). Uw vriend kwam 's nachts met de auto thuis van een feest en zag voor zijn huis twee personen staan. Het leek alsof ze hem aan het opwachten waren. Hij reed snel weg, verwittigde zijn moeder en keerde pas de volgende dag terug naar huis (CGVS 19/16570, p.15). Volgens u en uw vriend wilden die onbekenden ook die keer zijn auto stelen of inbreken in zijn huis (CGVS 19/16571, p.18 en CGVS 19/16570, p.14-15). Beide pogingen mislukten evenwel en uw vriend kwam er met schrik vanaf (CGVS 19/16571, p.18 en CGVS 19/16570, p.14-15).

Aan uw vriend nog eens ter bevestiging gevraagd of beide voorvallen zijn gebeurd in september 2018, beaamde hij dat en herhaalde dat het is gebeurd nadat jullie waren teruggekeerd naar Venezuela, in september of in oktober (CGVS 19/16570, p.16). Aan u gevraagd in welke periode men had geprobeerd om uw vriend te beroven, moest u toegeven het niet te weten (CGVS 19/16571, p.18). Gevraagd hoelang geleden dat ongeveer is gebeurd, herhaalde u het niet te weten (CGVS 19/16571, p.18). U opnieuw de kans gegeven een tijdsindicatie te geven en gevraagd hoeveel tijd voor jullie vertrek uit Venezuela dat ongeveer was gebeurd, stelde u wederom het niet te weten (CGVS 19/16571, p.18). Gevraagd in welk jaar het is gebeurd, antwoordde u uiteindelijk te denken dat het vorig jaar is gebeurd (CGVS 19/16571, p.18). Gevraagd of ze begin, midden of eind 2018 hadden geprobeerd om hem te bestelen, repliceerde u dat niet meer te weten (CGVS 19/16571, p.18). Gevraagd of dat voor uw vertrek naar Ecuador was gebeurd, tijdens uw verblijf in Ecuador of daarna, meende u te denken dat het is gebeurd voordat u naar Ecuador ging (CGVS 19/16571, p.18). Ter verduidelijking gevraagd of het dan is gebeurd begin 2018, daar u in februari 2018 naar Ecuador was vertrokken (CGVS 19/16571, p.6), stelde u nog maar eens het niet meer zo goed te weten en herhaalde u dat het is gebeurd voor uw vertrek naar Ecuador (CGVS 19/16571, p.18). U erop gewezen dat uw partner had verklaard dat het was gebeurd nadat jullie waren teruggekeerd uit Ecuador, dus rond september 2018, antwoordde u nu niet meer goed te weten of het ervoor of erna was en voegde daaraan toe dat hij het wel zal weten (CGVS 19/16571, p.18). Uw vriend geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat de twee incidenten dateren van voor uw vertrek naar Ecuador, repliceerde hij dat het voordien wel eens was gebeurd, in januari of februari, dat een vriend uit de buurt hem had gewaarschuwd dat iemand van plan was om zijn auto te stelen maar dat het nooit effectief is gebeurd (CGVS 19/16570, p.16-17). Deze uitleg is evenwel geenszins afdoende voor voornoemde tegenstrijdigheid daar u zeer duidelijk sprak over de twee voorvallen die uw vriend in september 2018 situeerde (CGVS 19/16571, p.18). Dat u dermate veel moeite had om de twee

pogingen tot diefstal te situeren in de tijd en dat u en uw partner daarnaast incoherente verklaringen aflegde over het moment van de twee incidenten, zet de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire

omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat uw vader en uw moeder in Valencia eigenaars zijn van een woning (CGVS 19/16571, p.4 en p.8). U woonde afwisselend bij uw vader en bij uw partner in Valencia (CGVS 19/16571, p.4). U heeft universitaire studies gevolgd (CGVS 19/16571, p.4-5). U heeft in Venezuela gewerkt als taekwondo leraar, u deed promowerk en was daarnaast werkzaam in de winkel van uw vader (CGVS 19/16571, p.5). In Ecuador werkte u zes maanden in een winkel waar u modellenwerk deed en administratief werk (CGVS 19/16571, p.5-6). U beschikt aldus over de nodige werkervaring. Uw moeder werkt in de landbouw, uw vader heeft een winkel, één broer woont in Colombia en een andere broer studeert voor computeringenieur aan de universiteit (CGVS 19/16571, p.5 en p.8-9). Uw vader bekostigde uw ticket van Colombia naar België (CGVS 19/16571, p.8). Uw vriend die een professionele baseballspeler is, heeft met het geld dat hij heeft verdiend bij de Boston Red Sox, in Valencia een eigen huis gekocht, naast het huis van zijn moeder, en twee auto's (CGVS 19/16570, p.5, p.10 en p.15). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende

groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om voorgaande appreciatie te wijzigen. Uw paspoort, uw Carnet de la Patria, de stukken ter bewijs dat u aan taekwondo heeft gedaan en uw reisdocumenten, bevatten enkel informatie over uw identiteit, sportactiviteiten en reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw partner C. A. C. R. (...), dient er opgemerkt te worden dat deze eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

#### “A. Feitenrelaas

Uw ouders zijn Colombianen die zijn geëmigreerd naar Venezuela. U bent geboren en getogen in de stad Valencia, gelegen in de deelstaat Carabobo. U heeft enkel de Venezolaanse nationaliteit.

U heeft uw middelbare studies afgerond. U speelde van 2015 tot 2018 professioneel baseball bij de Boston Red Sox in de Dominicaanse Republiek en in Venezuela. Sinds 2016 heeft u een relatie met V. R. M. (...). Zij deed vroeger aan taekwondo en werd toen onder druk gezet door haar trainers om deel te nemen aan pro-regeringsmarsen, wat ze weigerde. Uiteindelijk is ze gestopt met taekwondo. In september 2018 werd u bij de Boston Red Sox bedankt voor bewezen diensten. U reisde naar Ecuador om uw vriendin op te halen die daar een halfjaar had gewerkt en samen keerden jullie terug naar Venezuela.

Terug in Valencia werd u twee keer het slachtoffer van poging tot diefstal. In september 2018 was u met de auto onderweg naar huis toen u werd achtervolgd door twee onbekende mannen op een moto. Toen u de straat van uw huis inreed, volgde de moto u nog steeds. In plaats van te stoppen, reed u door en kon u de moto van zich afschudden. Ongeveer een week later kwam u 's nachts met de auto thuis toe van een feest en zag u aan de poort twee personen staan. Het leek alsof ze u aan het opwachten waren. U reed snel weg, belde uw moeder en keerde pas de volgende dag terug naar huis. Beide keren is er uiteindelijk niets gebeurd maar u denkt dat de mannen uw auto wilden stelen.

Uw vriendin ging in Venezuela weer aan het werk in de winkel van haar vader. Ongeveer een week na jullie terugkeer, werden zij en haar vader opgebeld en afgeperst. Er werd mee gedreigd uw vriendin of haar familie iets aan te doen als ze niet zouden betalen. Uw vriendin sprak met een bevriende politieagente die zei dat de politie niets zou kunnen doen maar haar aanraadde om van nummer te veranderen, wat uw vriendin ook deed. Hierna werden ze niet meer opgebeld.

U en uw partner bespraken de situatie en jullie besloten om Venezuela te verlaten uit angst dat jullie iets zou overkomen. Eind november 2018 is uw vriendin op uitnodiging van vrienden naar Bogota in Colombia vertrokken. Jullie zagen het als een tussenstop voor haar om weg te zijn van de problemen in Venezuela. Van december 2018 tot januari 2019 was u in Ecuador om te bekijken of u daar een nieuw

baseballcontract kon tekenen maar het aanbod was niet interessant voor u en u keerde terug naar Venezuela. U en uw vriendin besloten dan om naar uw vader te gaan die eerst in Spanje woonde en sinds een jaar of vier à vijf in België. U verkocht één van uw auto's en verliet Venezuela opnieuw op 17 maart 2019. U vloog via de Dominicaanse Republiek naar Frankrijk en reisde verder met de trein naar België. Op 18 april 2019 is uw vriendin van Colombia naar België gereisd. Jullie hebben hier op 3 mei 2019 internationale bescherming gevraagd. Uw vriendin is zwanger en is uitgerekend om te bevallen op 23 januari 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw verblijfskaart van de Dominicaanse Republiek; uw kaart van de Boston Red Sox; uw kaart van de verzekeringsmaatschappij ARS Universal; en uw reisdocumenten.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U en uw partner V. R. M. (...) baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Haar verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:  
(...)

U heeft gezien bovenstaande evenmin aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt,

moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat u een professionele baseballspeler bent en dat u van 2015 tot 2018 bij de Boston Red Sox in de Dominicaanse Republiek en Venezuela heeft gespeeld (CGVS 19/16570, p.5-7). U kreeg bij het tekenen van uw contract een bonus van 35.000 dollar waarvan 25% voor uw agent was en daarnaast verdiende u per seizoen 2.800 dollar (CGVS 19/16570, p.6-7). Met het geld dat u heeft verdiend bij de Boston Red Sox heeft u in Valencia een eigen huis gekocht, naast het huis van uw moeder, en twee auto's (CGVS 19/16570, p.5, p.10 en p.15). U reisde in december 2016 nog naar België om uw vader te bezoeken (CGVS 19/16570, p.7). U verkocht voor uw vertrek uit Venezuela in maart 2019 uw auto voor 4.000 dollar. Met de opbrengst bekostigde u uw reis en de overige 3.000 dollar nam u mee naar België (CGVS 19/16570, p.9-10 en p.15). Uw tweede auto staat momenteel in panne in Venezuela (CGVS 19/16570, p.15). Uw partner heeft universitaire studies gevolgd (CGVS 19/16571, p.4-5). Ze heeft in Venezuela als taekwondo leraar gewerkt, ze deed promowerk en was daarnaast werkzaam in de winkel van haar vader (CGVS 19/16571, p.5). In Ecuador

werkte ze zes maanden in een winkel waar ze modellenwerk en administratief werk deed (CGVS 19/16571, p.5-6). Ze beschikt aldus over de nodige werkervaring. Haar vader bekostigde haar ticket van Colombia naar België (CGVS 19/16571, p.8). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om voorgaande appreciatie te wijzigen. Uw paspoort, uw verblijfskaart van de Dominicaanse Republiek, uw kaart van de Boston Red Sox, uw kaart van de verzekeringsmaatschappij ARS Universal en uw reisdocumenten, bevatten enkel informatie over uw identiteit, professionele baseballcarrière en reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan.

## C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 242 708, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is

onder het rolnummer RvV 243 907. Verzoekende partijen beroepen zich grotendeels op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op *quasi* dezelfde weigeringsmotieven. In de verzoekschriften van verzoekende partijen wordt een gelijkaardig middel ontwikkeld. Gelet op het voorgaande worden beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, samengevoegd.

### 3. Over de gegrondheid van de beroepen

#### 3.1. De verzoekschriften

##### 3.1.1. Het verzoekschrift van verzoekster

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoekster wat betreft de vluchtelingenstatus dat de stelling van de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing dat elke burger uit Venezuela in lamentabele omstandigheden zou leven wordt tegengesproken door UNHCR, dat oordeelt dat burgers van Venezuela hetzij vallen onder het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), hetzij in aanmerking komen voor een bredere vorm van internationale bescherming. Zij citeert vervolgens uit een briefing van UNHCR van 6 december 2019 en de *“Guidance note on international protection considerations for Venezuelans”* van UNHCR van 21 mei 2019. Zij meent dat hieruit afdoende blijkt dat UNHCR van mening is dat geen enkele burger van Venezuela mag worden teruggestuurd naar Venezuela, en dit omwille van algemene situatie in het land waaraan elke burger onderworpen is. Zij specificeert dat de burgerrechten van de bevolking, die de regering van Maduro niet steunt, systematisch worden geschonden door de overheid, waarbij zij citeert uit het *“Annual report on human rights in selected countries in 2018”* van het UK Foreign and Commonwealth Office (FCO) van 5 juni 2019, en dat uit diverse rapporten blijkt dat de overheid haar bevolking opzettelijk uithongert, waarbij zij citeert uit de COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 29 april 2018. Bovendien blijkt volgens haar dat de crisis het gevolg is van het overheidshandelen zelf, meer nog, dat het ontnemen van de basisnoden aan de bevolking heel vaak een wapen is om dissidente burgers te bestraffen. Zij haalt hierbij een Engelstalige passage aan uit niet nader gespecificeerde informatie, evenals uit het rapport *“Venezuela, Report on humanitarian and political crisis in the country, Understanding the Venezuelan Refugee Crisis”* van Oriana Van Praag van 13 september 2019 en uit het rapport *“The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela”* van CSIS van 9 juli 2018. Verzoekster besluit hieruit dat de commissaris-generaal niet wettig kon oordelen dat de burgerbevolking van Venezuela niet in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling.

Ondergeschikt laat verzoekster gelden dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) voorligt indien de betrokken persoon dreigt terecht te komen in een situatie van extreme behoefte. Tevens stelt zij dat uit de voorgaande landeninformatie is gebleken dat de Venezolaanse bevolking niet meer kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zij voegt hieraan toe dat de crisis in Venezuela dermate groot is dat al meer dan 6 miljoen mensen het land hebben verlaten, bijna evenveel mensen als Syrië hebben verlaten, wat zij staft aan de hand van een citaat uit het artikel *“Venezuela will be world's worst refugee crisis in 2020 – and most underfunded in modern history”* van Nicole Acevedo van 11 december 2019. Bovendien is zij van mening dat de situatie recent nog erger is geworden. Zij refereert hierbij aan het *“Report on the current situation, Länderreport 17; Venezuela”* van BAMF van september 2019, waaruit zou blijken dat de elektriciteit in maart 2019 gedurende meerdere dagen is uitgevallen met desastreuze gevolgen voor de bevolking, en uit het rapport *“Unraveling the Water Crisis in Venezuela”* van het Center for Strategic and International Studies (CSIS) van 10 december 2019. Voorts wijst verzoekster erop dat de bevolking niet alleen te kampen heeft met een extreme vorm van armoede, maar dat er bovendien een zeer grote mate van geweld in het land heerst, die ertoe bijdraagt dat de levensomstandigheden zeer precair zijn. Zij licht toe dat Venezuela het tweede meest gewelddadige land ter wereld is, dat het aantal geregistreerde gewelddadige moorden er in 2016 tien keer hoger was dan het gemiddelde op wereldniveau, en dat het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking, waarna zij een passage citeert uit het rapport *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) van 31 december 2017. Ook zijn er volgens verzoekster verschillende bendes en paramilitaire groeperingen, die veelal politiek gelinkt zijn aan de overheid of door de overheid

getolereerd worden, actief en oefenen ze geweld uit ten aanzien van de bevolking. Verzoekster stelt verder afkomstig te zijn uit Mérida, een regio die zeer onveilig is, wat ook bevestigd wordt door de COI Focus *“Venezuela. Situation de Sécurité”* van 4 april 2019. Ten slotte citeert verzoekster een passage uit het artikel *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’”* van UN News Service van 22 juni 2018, waaruit zou blijken dat er in Venezuela een grote mate van straffeloosheid heerst.

Wat betreft haar persoonlijke situatie, laat verzoekster ten slotte nog het volgende gelden:

*“Het CGVS oordeelt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Venezuela niet zal vervolgd worden door de overheid, ondergeschikt niet zal terecht komen in een onmenselijke en vernederende situatie. Ten onrechte;*

*Vooreerst stelt het CGVS verkeerdelijk dat Mevrouw R. (...) over voldoende werkervaring zou beschikken. Het “werk” waarnaar het CGVS verwijst was enkel een naschoolse activiteit (taekwondolessen) en promowerk, dat echter bestond uit het -louter sporadisch- uitdelen van promotiefiches en beperkt was tot de periode 2014. Zij had geen eigen job in Venezuela. Mevrouw R. (...) hield enkel haar vader in zijn kleine winkeltje en dit samen met haar broer J. (...). Zij werd hiervoor niet betaald. Uit haar verklaringen blijkt dat Mevrouw R. (...) uitsluitend een eigen job kon bemachtigen in Ecuador, die echter beperkt was tot een duur van 6 maanden omdat zij er geen verblijfsrecht had (werk in een winkel en modellenwerk).*

*Het CGVS kon bijgevolg niet wettig oordelen dat zij over een eigen tewerkstelling zou kunnen beschikken in Venezuela.*

*Haar partner, de heer C. (...) was een tijdlang werkzaam als baseballspeler, maar omdat zijn niveau niet hoog genoeg was diende hij deze activiteiten te stoppen in 2018. Sindsdien was hij effectief werkloos.*

*Hij beschikt weliswaar over een eigen woning, maar het gezin heeft geen eigen middelen meer. Zijn inkomsten uit hoofde van zijn baseballactiviteiten werden volledig uitgegeven. De heer C. (...) verkocht zijn wagen om naar België te reizen en zijn verblijf alhier te bekostigen en Mevrouw R. (...) wendde haar weinige spaarmiddelen uit Ecuador aan om naar België te reizen.*

*Het betreft een gezin, bestaande uit jonge vrouw, die momenteel hoogzwanger is. Na de bevalling zal het gezin bestaan uit een pasgeboren kindje. Het pasgeboren kindje zal bijkomende uitgaven veroorzaken (luiers, melk, enz). Het gezin heeft bovendien nood aan medische opvolging voor de bevalling en de opvolging van het pasgeboren kindje (o.a. vaccinatie).*

*Beiden verklaarden tenslotte dat hun overige gezinsleden moesten proberen overleven in Venezuela (adm dossier, p. en 148):*  
*(...)*

*Voormelde situatie is het gevolg van het falen van de overheid, zoals uitgebreid werd toegelicht in de voorgaande hoofdingen van dit verzoekschrift. Aldus dreigen zij bij hun terugkeer te worden vervolgd, minstens terecht te komen in een onmenselijke en vernederende situatie.”*

### 3.1.2. Het verzoekschrift van verzoeker

Het middel dat in het verzoekschrift van verzoeker wordt ontwikkeld, is *quasi* identiek aan het middel dat door verzoekster in haar verzoekschrift werd ontwikkeld, met dien verstande dat de structuur licht verschillend is, dat verzoeker tevens stelt dat er geen medicijnen zijn, er amper elektriciteit en stromend water is en vlees niet langer beschikbaar/betaalbaar is, dat verzoeker tevens citeert uit het persbericht *“Students Fainting From Hunger in Venezuela’s Failing School System”* uit New York Times van 30 november 2019 en uit het *“World Report Venezuela”* van Human Rights Watch van 14 januari 2020, en dat verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Carabobo, een regio die zeer onveilig is, wat ook bevestigd wordt in dezelfde passage uit de COI Focus *“Venezuela. Situation de Sécurité”* van 4 april 2019 die door verzoekster in haar verzoekschrift werd aangehaald.

### 3.2. De stukken

Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van de beroepen

##### 3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

##### 3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

### 3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart twee keer het slachtoffer te zijn geweest van een poging tot diefstal. Een keer in september 2018, toen hij in zijn auto werd achtervolgd door twee onbekende mannen op een moto die hij van zich kon afschudden, en een andere keer ongeveer een week later, toen hij 's nachts met de auto thuis kwam van een feest en aan de poort twee personen zag staan die hem leken op te wachten. Verzoeker zou snel weggereden zijn en pas de volgende dag teruggekeerd zijn naar huis. Beide keren is er uiteindelijk niets gebeurd, maar verzoeker denkt dat de mannen zijn auto wilden stelen.

Verzoekster, de partner van verzoeker, verklaart rond haar achttiende door haar *taekwondo* trainers onder druk te zijn gezet om deel te nemen aan pro-regeringsmarsen en om te stemmen op kandidaten van de regeringspartij tijdens de gouverneurs- en burgemeestersverkiezingen, wat zij weigerde te doen. Zij zou rond haar eenentwintigste gestopt zijn met *taekwondo* omdat zij niet geselecteerd werd voor deelname aan de Olympische Spelen. Verzoekster verklaart tevens dat het huis van haar vader drie keer met stenen werd bekogeld door pro-regeringsmanifestanten omdat zij en haar familie de Venezolaanse regering niet steunen en dat er één keer brandende autobanden in de voortuin werden gegooid. Daarnaast zouden verzoekster en haar vader zich genoodzaakt hebben gezien om een *Carnet de la Patria* aan te vragen om de winkel van haar vader functionerend te houden. Ten slotte verklaart verzoekster dat zij en haar familie in november 2018 werden afgeperst en bedreigd door een onbekende man.

Verzoekende partijen besloten omwille van de voorgaande redenen om Venezuela te verlaten en naar België te gaan. Verzoeker zou in maart 2019 vertrokken zijn naar België. Verzoekster, die eind november 2018 naar Bogota (Colombia) zou zijn vertrokken, is in april 2019 naar België gekomen.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekende partijen de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen hun verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève hebben, nu (i) er geen geloof wordt gehecht aan de afpersing van verzoekster en haar vader kort voor verzoeksters vertrek uit Venezuela, (ii) de door verzoekster beschreven problemen tijdens haar *taekwondo* carrière van bijna tien jaar geleden onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en er bij een eventuele terugkeer naar Venezuela bovendien geen enkele actuele vrees uit blijkt, (iii) de incidenten waarbij deelnemers aan pro-regeringsmarsen het huis van verzoeksters vader enkele keren hebben bekogeld met stenen en één keer brandende autobanden in de voortuin hebben gegooid omdat verzoekster en haar familie het Venezolaanse regime niet steunen evenmin voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en verzoekster bovendien geen lid of sympathisant is van een bepaalde politieke partij en nooit heeft deelgenomen aan een betoging of manifestatie, (iv) het feit dat verzoekster en haar vader zich verplicht zagen om een *Carnet de la Patria* aan te vragen om hun winkel draaiende te kunnen houden bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, (v) hetzelfde gezegd kan worden over de door verzoekende partijen aangehaalde vermoedelijke pogingen tot diefstal, (vi) de geloofwaardigheid van de twee pogingen tot diefstal op de helling wordt gezet door de vaststellingen dat verzoekster dermate veel moeite had om deze pogingen te situeren in de tijd en dat verzoekende partijen daarnaast incoherente verklaringen aflegden over het moment van deze twee incidenten, en (vii) de door hen neergelegde documenten niet van aard zijn deze appreciatie te wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften niet de minste poging om de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het citeren van algemene informatie over de situatie in Venezuela, zonder deze informatie *in concreto* toe te passen op hun eigen situatie, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft, gelet op de voorgaande vaststellingen, in gebreke. Uit de door verzoekende partijen geciteerde tekst van UNHCR blijkt overigens duidelijk dat UNHCR niet van mening is dat elke persoon die afkomstig is uit Venezuela dient te worden erkend als vluchteling. Ook uit de overige citaten in de verzoekschriften kan niet blijken dat elke persoon die afkomstig is uit Venezuela als vluchteling dient te worden erkend.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan

dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat aan deze problemen geen geloof wordt gehecht of dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden aan ernstige schade zoals bepaald in voornoemde bepaling.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie waaraan zij in hun verzoekschriften refereren, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie die zich in de administratieve dossiers bevindt en waarop de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gebaseerd. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekende partijen medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit de verklaringen van verzoekende partijen evenwel blijken dat zij medische problemen hebben, laat staan dat hen op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM

28 februari 2008, nr. 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Müslim/Turkije", § 68).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissingen evenwel geoordeeld dat uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen.

In dit verband wordt in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker op goede gronden als volgt overwogen:

*"Ter zake dient te worden opgemerkt dat u een professionele baseballspeler bent en dat u van 2015 tot 2018 bij de Boston Red Sox in de Dominicaanse Republiek en Venezuela heeft gespeeld (CGVS 19/16570, p.5-7). U kreeg bij het tekenen van uw contract een bonus van 35.000 dollar waarvan 25% voor uw agent was en daarnaast verdiende u per seizoen 2.800 dollar (CGVS 19/16570, p.6-7). Met het geld dat u heeft verdiend bij de Boston Red Sox heeft u in Valencia een eigen huis gekocht, naast het huis van uw moeder, en twee auto's (CGVS 19/16570, p.5, p.10 en p.15). U reisde in december 2016 nog naar België om uw vader te bezoeken (CGVS 19/16570, p.7). U verkocht voor uw vertrek uit Venezuela in maart 2019 uw auto voor 4.000 dollar. Met de opbrengst bekostigde u uw reis en de overige 3.000 dollar nam u mee naar België (CGVS 19/16570, p.9-10 en p.15). Uw tweede auto staat momenteel in panne in Venezuela (CGVS 19/16570, p.15). Uw partner heeft universitaire studies gevolgd (CGVS 19/16571, p.4-5). Ze heeft in Venezuela als taekwondo leraar gewerkt, ze deed promowerk en was daarnaast werkzaam in de winkel van haar vader (CGVS 19/16571, p.5). In Ecuador werkte ze zes maanden in een winkel waar ze modellenwerk en administratief werk deed (CGVS 19/16571, p.5-6). Ze beschikt aldus over de nodige werkervaring. Haar vader bekostigde haar ticket van Colombia naar België (CGVS 19/16571, p.8)."*

In de tweede bestreden beslissing wordt ten aanzien van verzoekster op goede gronden als volgt overwogen:

*"Ter zake dient te worden opgemerkt dat uw vader en uw moeder in Valencia eigenaars zijn van een woning (CGVS 19/16571, p.4 en p.8). U woonde afwisselend bij uw vader en bij uw partner in Valencia (CGVS 19/16571, p.4). U heeft universitaire studies gevolgd (CGVS 19/16571, p.4-5). U heeft in Venezuela gewerkt als taekwondo leraar, u deed promowerk en was daarnaast werkzaam in de winkel van uw vader (CGVS 19/16571, p.5). In Ecuador werkte u zes maanden in een winkel waar u modellenwerk deed en administratief werk (CGVS 19/16571, p.5-6). U beschikt aldus over de nodige werkervaring. Uw moeder werkt in de landbouw, uw vader heeft een winkel, één broer woont in Colombia en een andere broer studeert voor computeringenieur aan de universiteit (CGVS 19/16571, p.5 en p.8-9). Uw vader bekostigde uw ticket van Colombia naar België (CGVS 19/16571, p.8). Uw vriend die een professionele baseballspeler is, heeft met het geld dat hij heeft verdiend bij de Boston Red Sox, in Valencia een eigen huis gekocht, naast het huis van zijn moeder, en twee auto's (CGVS 19/16570, p.5, p.10 en p.15)."*

Verzoekende partijen laten gelden dat de commissaris-generaal verkeerdelijk stelt dat verzoekster over voldoende werkervaring zou beschikken en lichten toe dat het werk waarnaar in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen enkel een naschoolse activiteit (taekwondo les) betrof en promowerk dat

bestond uit het louter sporadisch uitdelen van promofiches en beperkt was tot de periode 2014. Voorts stelt zij dat zij haar vader hielp in zijn kleine winkeltje en hiervoor niet betaald werd en dat zij uitsluitend in Ecuador een “eigen job” kon bemachtigen, die echter beperkt was tot een duur van zes maanden. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich aldus louter beperken tot het minimaliseren van de werkervaring van verzoekster, zonder evenwel de vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het oordeel dat verzoekster over de nodige werkervaring beschikt te weerleggen of te ontkrachten. Uit het gegeven dat verzoekster bepaald werk onbetaald heeft verricht, kan niet worden afgeleid dat zij daarbij geen nuttige werkervaring zou hebben opgedaan. Gelet op de universitaire studies die verzoekster heeft gevolgd en de werkervaring die zij in eigen land en in Ecuador heeft verworven, ziet de Raad niet in waarom verzoekster er bij terugkeer naar Venezuela niet in zou slagen om via arbeid een eigen inkomen te verwerven dat voorkomt dat zij er in een mensonwaardige situatie terechtkomt. Daarbij komt dat verzoeker in Venezuela een eigen huis heeft waar verzoekende partijen bij terugkeer samen zouden kunnen gaan wonen en ook nog een auto. Hoewel verzoeker na het beëindigen van zijn professionele baseball carrière in 2018 geen werk meer heeft gehad in Venezuela, zijn er geen indicaties in de administratieve dossiers dat hij als gezonde, sportieve en ondernemende jongeman bij een terugkeer naar Venezuela geen werk zou kunnen vinden en een inkomen zou kunnen verwerven. Bovendien blijken verzoekende partijen over een sociaal netwerk te beschikken dat hen eventueel tijdelijk, tijdens het zoeken naar werk, kan bijstaan. Verzoeksters moeder werkt in de landbouw en haar vader heeft een winkel waar verzoekster ook gewerkt heeft. Zowel verzoekster als haar broer hebben de mogelijkheid gekregen om aan de universiteit te studeren, zodat ervan kan worden uitgegaan dat verzoekster niet bepaald uit een onbemiddeld gezin komt. Dit kan ook blijken uit het gegeven dat verzoeksters vader volgens verzoeksters verklaringen haar ticket van Colombia naar België heeft bekostigd (administratief dossier verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). De loutere bewering (*post factum*) van verzoekende partijen in hun verzoekschriften dat verzoekster haar weinige spaarmiddelen uit Ecuador aanwendde om naar België te reizen is met deze verklaring tegenstrijdig en kan de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen dan ook niet ontkrachten. Gezien al de voorgaande elementen, is ook de Raad van oordeel dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij, zelfs met een pasgeboren baby en de daarmee gepaard gaande extra uitgaven erbij, bij een terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (*addendum*)” van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat,

zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is. Hoe dan ook, er kan uit de informatie waaraan in de bestreden beslissingen en in de verzoekschriften wordt gerefereerd niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

#### 4. Kosten

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

#### Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

#### Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

#### Artikel 4

Het door de verzoekende partij in de zaak nr. X onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN